

DECIZIE

31 iulie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
Judecătorii

Oleg Sternioală
Ala Cobăneanu
Victor Burduh

examinând recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Laim Group Company”, reprezentată de avocatul Inga Albu,

în cauza la cererea depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Laim Group Company” împotriva Societății Comerciale „Lengrup-Agro” Societate cu Răspundere Limitată cu privire la recunoașterea și încuviințarea executării hotărârii arbitrale străine,

împotriva încheierii din 10 iunie 2019 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă:

La 26 februarie 2019, prin intermediul poștei (f.d.26), SRL „Laim Group Company”, reprezentată de avocatul Inga Albu, a depus cerere împotriva SC „Lengrup-Agro” SRL solicitând recunoașterea și încuviințarea executării hotărârii arbitrale străine nr. 1 din 29 iunie 2017, pronunțată de Tribunalul de Arbitraj Central-Asiatic Comercial Internațional, or. Karaganda, Kazahstan, prin care s-a admis parțial acțiunea înaintată de SRL „Laim Group Company” cu încasarea de la SC „Lengrup-Agro” SRL în beneficiul SRL „Laim Group Company” a datoriei în sumă de 4824 dolari SUA, a penalității în sumă de 526 de dolari SUA și a cheltuielilor de judecată în sumă de 255,19 de dolari SUA.

În motivarea cererii s-a invocat că prin hotărârea nr. 1 din 29 iunie 2017 a Tribunalului de Arbitraj Central-Asiatic Comercial Internațional s-a admis parțial acțiunea înaintată de SRL „Laim Group Company” și s-a încasat de la SC „Lengrup-Agro” SRL în beneficiul SRL „Laim Group Company” datoria în sumă de 4824 dolari SUA, penalitatea în sumă de 526 de dolari SUA și taxa de arbitraj în sumă de 255,19 de dolari SUA.

Totodată, a precizat că la baza litigiului a stat contractul de realizare a mărfurilor nr.1.E06/02 din 06 februarie 2015, încheiat între SC „Lengrup-Agro” SRL, în calitate de vânzător și SRL „Laim Group Company”, în calitate de cumpărător.

Prin încheierea din 10 iunie 2019 a Curții de Apel Chișinău s-a respins cererea creditorului SRL „Laim Group Company” depusă împotriva SC „Lengrup-Agro” SRL cu privire la recunoașterea și executarea hotărârii arbitrale străine și s-a refuzat recunoașterea și încuviințarea executării silite în Republica Moldova a hotărârii

arbitrale străine nr. 1 din 29 iunie 2017, adoptată de Tribunalul de Arbitraj Central-Asiatic Comercial Internațional situat în or. Karaganda, Republica Kazahstan, în cauza la cererea SRL „Laim Group Company” împotriva SC „Lengrup-Agro” SRL cu privire la încasarea datoriei, a penalității și a cheltuielilor de judecată.

La 26 iunie 2019, prin intermediul poștei (f.d.90a), SRL „Laim Group Company”, reprezentată de avocatul Inga Albu, a depus cerere de recurs împotriva încheierii din 10 iunie 2019 a Curții de Apel Chișinău solicitând admiterea recursului, casarea integrală a încheierii și restituirea cauzei spre rejudecare.

În motivarea recursului s-a invocat că instanța a interpretat în mod eronat legea și a apreciat circumstanțele cauzei în mod unilateral. Instanța de apel eronat a interpretat și a reținut precum că nu a fost demonstrată, în pofida normelor invocate, respectarea procedurii de citare, deoarece la materialele cauzei ar lipsi confirmări atât a expedierii actelor procedurii arbitrale la sediul debitorului, cât și recepționarea acestor acte.

Totodată, a indicat că solicitantului recunoașterii și încuviințării executării hotărârii arbitrale străine pronunțate într-un stat, parte la Convenția de la New York, nu i se pot solicita acte suplimentare decât cele stipulate în art. IV al Convenției de la New York din 1958, nici alte informații suplimentare, decât în măsura în care acesta este dispus să le prezinte. Or, sarcina probațiunii în examinarea unor astfel de cereri aparține pârâtului. Convenția instituie o prezumție juris tantum de regularitate a sentinței arbitrale. Astfel, solicitantul va obține recunoașterea și executarea hotărârilor arbitrale străine fără să administreze vreo probă în acest sens. De altfel, conform art. IV al Convenției de la New York din 1958, care are caracter prioritar în raport cu prevederile Codului de Procedură Civilă, urmează fi prezentate originalul hotărârii arbitrale, originalul convenției arbitrale și dovada achitării taxei de stat, ceea ce la caz și s-a realizat, fiind prezentate și traducerile legalizate ale acestor acte.

Recurentul a invocat că legea națională divizează temeiurile de refuz, în recunoașterea și executarea hotărârilor arbitrale străine, în două categorii: temeiuri invocate doar de partea împotriva căreia este pronunțată hotărârea arbitrală; temeiuri constatate din oficiu de către instanța judecătorească. La prima categorie de temeiuri se referă cele specificate la art. 476 alin. (1) Cod de procedură civilă și aceste temeiuri sunt exhaustive și nu pot fi invocate altele suplimentare. Aceste temeiuri urmează a fi interpretate restrictiv, iar refuzul în recunoașterea executării poate fi admis, doar în cazuri excepționale. Alt moment ce urmează a fi accentuat este principiul bunei-credințe sau pierderea dreptului la obiecții (estoppel). Astfel, dacă partea, cunoscând despre încălcare, nu a obiectat în cadrul procesului arbitral sau imediat ce a aflat despre aceasta, ea va pierde dreptul de a invoca acest motiv, ca temei de refuz în recunoașterea executării hotărârii arbitrale străine. La cea de-a doua categorie de temeiuri se referă cele indicate în alin. (2) al aceluiași articol. Partea care invocă temeiurile stipulate de art. 476 alin. (1), (2) Cod de procedură civilă, este obligată să facă dovada acestora, în fața instanței de judecată. Instanța nu poate solicita părții care solicită recunoașterea și executarea sentinței arbitrale probe și argumente privind temeiurile de refuz, dar trebuie să-și motiveze temeiurile stipulate de art. 476 alin. (2) Cod de procedură civilă, atunci când acestea sunt invocate ex officio. Instanța poate decide să încuviințeze recunoașterea și executarea hotărârii

arbitrale străine, chiar dacă pârâtul a invocat și probat vreunul din temeiurile stipulate de art. 476 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazurile când, conform convingerii instanței, gravitatea temeiului invocat nu este suficientă, pentru a refuza orice efect al hotărârii arbitrale străine. Astfel, a solicitat aprecierea corectă a circumstanțelor cauzei și casarea încheierii Curții de Apel Chișinău, din motiv că instanța eronat a interpretat legea, obligând creditorul să probeze anumite circumstanțe, deși, de către creditor au fost probate, iar legea indica expres ca sarcina probațiunii în procedura de examinare a cererii de recunoaștere și executare a hotărârii arbitrale străine aparține pârâtului. Or, ultimul nu a adus nici o probă și nu a existat nici o argumentare veridică.

În conformitate cu art. 425 Cod de procedură civilă termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii.

Curtea de Apel Chișinău a adoptat încheierea contestată la 10 iunie 2019, iar SRL „Laim Group Company”, reprezentată de avocatul Inga Albu, a depus cerere de recurs la 26 iunie 2019, prin intermediul poștei (f.d.90a).

Materialele cauzei atestă expedierea copiei încheierii avocatului recurentului prin intermediul poștei electronice la 11 iunie 2019 (f.d.64) și prin intermediul poștei către recurent și avocatul recurentului, conform scrisorii datate cu 14 iunie 2019 (f.d.66). Totodată, din textul recursului se distinge recepționarea copiei încheierii de către avocatul recurentului prin intermediul poștei electronice la 11 iunie 2019. Astfel, recursul depus la 26 iunie 2019, prin intermediul poștei (f.d.90a), este în termen.

Verificând legalitatea actului de dispoziție contestat, prin prisma materialelor din dosar coroborate cu normele de drept, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție va respinge recursul declarat de SRL „Laim Group Company”, reprezentată de avocatul Inga Albu, și va menține încheierea contestată, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 424 alin.(2) Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție examinează recursurile declarate împotriva încheierilor emise de către curțile de apel.

În conformitate cu art. 426 alin.(3) Cod de procedură civilă, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului și a referinței la recurs, fără examinarea admisibilității și fără participarea părților.

În conformitate cu prevederile art. 427 lit. a) Cod de procedură civilă, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul și să mențină încheierea.

Inițial Colegiul accentuează că art. 467 alin. (1) Cod de procedură civilă statuează că hotărârile judecătorești străine, inclusiv tranzacțiile, sunt recunoscute și se execută în Republica Moldova fie dacă astfel se prevede în tratatul internațional la care Republica Moldova este parte, fie pe principiul reciprocității în ceea ce privește efectele hotărârilor judecătorești străine.

În conformitate cu art. 475 alin. (1) Cod de procedură civilă, în sensul prezentului capitol, o hotărâre arbitrală este considerată ca fiind străină dacă: a) este pronunțată pe teritoriul unui stat străin.

Alineatul 2 al aceluiași articol prevede că poate fi recunoscută și executată în Republica Moldova o hotărâre arbitrală străină emisă, în conformitate cu o convenție arbitrală, pe teritoriul unui stat străin care este parte la Convenția privind recunoașterea și executarea sentințelor arbitrale străine, adoptată la New York la 10 iunie 1958, precum și o hotărâre arbitrală străină a cărei recunoaștere și executare sunt reglementate fie prin tratatul internațional la care Republica Moldova este parte, fie în baza principiului reciprocității în ceea ce privește efectele hotărârii arbitrale străine.

Art. 475¹ alin.(1) Cod de procedură civilă stipulează că cererea de recunoaștere și executare a hotărârii arbitrale străine se prezintă curții de apel în a cărei circumscripție se află domiciliul/reședința sau sediul părții împotriva căreia este invocată hotărârea arbitrală străină, iar în cazul în care aceasta nu are domiciliul/reședința sau sediul în Republica Moldova ori domiciliul/reședința sau sediul acesteia nu sunt cunoscute-curții de apel în a cărei circumscripție sunt situate bunurile acesteia.

Materialele cauzei atestă că prin încheierea din 10 iunie 2019 a Curții de Apel Chișinău s-a respins cererea creditorului SRL „Laim Group Company” depusă împotriva SC „Lengrup-Agro” SRL cu privire la recunoașterea și executarea hotărârii arbitrale străine și s-a refuzat recunoașterea și încuviințarea executării silite în Republica Moldova a hotărârii arbitrale străine nr. 1 din 29 iunie 2017, adoptată de Tribunalul de Arbitraj Central-Asiatic Comercial Internațional situat în or. Karaganda, Republica Kazahstan, în cauza la cererea SRL „Laim Group Company” împotriva SC „Lengrup-Agro” SRL cu privire la încasarea datoriei, a penalității și a cheltuielilor de judecată (f.d.59-63).

Pentru a se pronunța astfel, instanța de apel a constatat că în pofida normelor legale invocate, creditorul nu a demonstrat instanței că procedura de citare a fost respectată, or, la materialele cauzei lipsește dovada atât expedierii actelor procedurii arbitrale la sediul debitorului, cât și recepționarea acestor acte. Iar extrasul electronic prezentat nu conține date despre persoana căreia i-au fost adresate actele respective, nici adresa electronică a destinatarului.

Colegiul apreciază ca fiind corectă soluția instanței de apel privind respingerea cererii creditorului SRL „Laim Group Company” cu privire la recunoașterea și executarea hotărârii arbitrale străine și refuzul recunoașterii și încuviințării executării silite a hotărârii arbitrale străine nr. 1 din 29 iunie 2017, adoptată de Tribunalul de Arbitraj Central-Asiatic Comercial Internațional, situat în or. Karaganda, Republica Kazahstan, în cauza la cererea SRL „Laim Group Company” împotriva SC „Lengrup-Agro” SRL cu privire la încasarea datoriei, a penalității și a cheltuielilor de judecată.

Astfel, în conformitate cu art. 475 alin. (3) Cod de procedură civilă, partea care invocă o hotărâre arbitrală străină poate solicita: a) recunoașterea și executarea silită a hotărârii arbitrale străine.

La caz, creditorul SRL „Laim Group Company” prin cererea înaintată, a solicitat recunoașterea și încuviințarea executării hotărârii arbitrale străine nr. 1 din 29 iunie 2017, pronunțată de Tribunalul de Arbitraj Central-Asiatic Comercial Internațional, or. Karaganda, Kazahstan. (f.d.4-7). Or, prin hotărârea a cărei recunoaștere și încuviințarea silită se cere, s-a admis parțial acțiunea înaintată de

SRL „Laim Group Company” cu încasarea de la SC „Lengrup-Agro” SRL în beneficiul SRL „Laim Group Company” a datoriei în sumă de 4824 dolari SUA, a penalității în sumă de 526 de dolari SUA și a cheltuielilor de judecată în sumă de 255,19 de dolari SUA (f.d.4-19).

Colegiul precizează că procedura de recunoaștere și executare a hotărârilor arbitrale străine, este reglementată de Convenția pentru recunoașterea și executarea sentințelor arbitrale străine din 10 iunie 1958, încheiată la New York la 10 iunie 1958, în vigoare pentru Republica Moldova din 17 decembrie 1998 și Convenția Europeană de Arbitraj Comercial Internațional din 21 aprilie 1961, întocmită la Geneva la 21 aprilie 1961.

Totodată, urmează a fi luată în considerare și Convenția de la Viena cu privire la dreptul tratatelor din 23 mai 1969, la care Republica Moldova a aderat la 04 august 1992, conform Hotărârii Parlamentului Republicii Moldova despre aderarea Republicii Moldova la convențiile internaționale nr. 1135-XII din 04 august 1992.

Cu referire la aceste acte internaționale, precum și a prevederilor legislației naționale, Colegiul notează că recunoașterea și executarea hotărârilor arbitrale străine pe teritoriul Republicii Moldova este guvernată de anumite premise ce urmează a fi respectate la examinarea unor astfel de cereri.

Or, inițial pentru a fi recunoscută și încuviințată executarea hotărârii arbitrale străine, având în vedere că prin prisma art. 476 alin. (1) lit. b) Cod de procedură civilă, poate fi refuzată recunoașterea și executarea hotărârii arbitrale străine la cererea părții împotriva căreia sunt invocate dacă această parte prezintă instanței de judecată probe doveditoare că partea împotriva căreia este emisă hotărârea nu a fost informată în modul corespunzător cu privire la desemnarea arbitrului sau cu privire la procedura arbitrală ori, din alte motive, nu a putut să își prezinte mijloacele sale de apărare, instanța de apel corect s-a axat pe verificarea respectării procedurii de citare, inclusiv comunicarea actelor procedurii arbitrale la sediul debitorului, cât și recepționarea acestora de către ultimul.

De altfel, art. V alin. (1) Convenția pentru recunoașterea și executarea sentințelor arbitrale străine din 10 iunie 1958, stipulează expres că recunoașterea și executarea sentinței nu vor fi refuzate, la cererea părții contra căreia ea este invocată, decât dacă aceasta face dovada în fața autorității competente a țării unde recunoașterea și executarea sunt cerute: lit. b) că partea împotriva căreia este invocată sentința nu a fost informată în mod convenit despre desemnarea arbitrilor sau despre procedura de arbitraj, sau că i-a fost imposibil, pentru un alt motiv, să-și pună în valoare mijloacele sale de apărare.

În speță, Colegiul notează că SC „Lengrup-Agro” SRL în referința depusă a insistat asupra faptului că nu a cunoscut de existența litigiului în cadrul instanței de arbitraj, iar despre hotărârea din 29 iunie 2017 a aflat din materialele cauzei privind procedura de recunoaștere și executare a hotărârii arbitrale străine. Însă de către creditor se pretinde respectarea procedurii de înștiințare/comunicarea despre data, ora și locul procedurii arbitrale prin notificarea nr. BN19PU, expediată în adresa SC „Lengrup-Agro” SRL prin intermediul poștei electronice la 09 iunie 2017 ora 17:14 (f.d.22,23). Or, această împrejurare este redată și în informația/comunicatul nr. 11 din 11 ianuarie 2019 a directorului Arbitrajului Central-Asiatic Comercial Internațional (f.d.24,25). Concomitent în acest comunicat s-a punctat despre

respectarea prevederilor legislației civile și procesual civile a Republicii Kazahstan, ale Legii cu privire la arbitraj și ale Regulamentului Arbitrajului Central-Asiatic Comercial Internațional.

La fel, în susținerea împrejurării privind respectarea procedurii de înștiințare a SC „Lengrup-Agro” SRL, din hotărârea instanței de arbitraj datată cu 29 iunie 2017 se profilează despre expedierea în adresa SC „Lengrup-Agro” SRL a unei pretenții, recepționată conform avizului nr. 26/17 din 26 ianuarie 2017, însă pârâtul nu ar fi întreprins măsurile necesare întru executarea acesteia.

În această succesiune logică, Colegiul reliefă că instanța de apel corect a reținut cu referire la notificarea expedită prin poșta electronică precum că din conținutul extrasului prezentat în acest sens, lipsește adresa poștei electronice destinatar, precum și destinatarul scrisorii. Or, din conținutul acestui mesaj electronic se identifică solicitarea de a fi primită cererea de chemare în judecată depusă de SRL „Laim Group Company” cu privire la încasarea datoriei pentru contractul de livrare și prezentarea referinței în termen de 5 zile, însă lipsesc date despre destinatarul care urmează să accepte, adresa electronică a destinatarului, la fel lipsesc și date de identificare, cel puțin, a contractului de livrare, pentru a putea aprecia, după caz, dacă litigiul despre care se notifică, se referă la contractul încheiat între SC „Lengrup-Agro” SRL și SRL „Laim Group Company” din speță (f.d.22, 23).

Aici Colegiul precizează că la materialele cauzei, unica confirmare de notificare a pârâtului despre procedura arbitrală, este extrasul electronic, însă, care, în contextul detaliat anterior, nu poate fi reținut, deoarece nu conține date despre destinatar.

Subsecvent, Colegiul evidențiază că instanța de apel just a conchis precum că nici informația directorului Arbitrajului Central-Asiatic Comercial Internațional nu poate fi reținută în sensul confirmării comunicării SC „Lengrup-Agro” SRL a actelor procedurii arbitrale.

Or, pct. 2.5.2, 2.5.3 din Regulamentul Arbitrajului Central-Asiatic Comercial Internațional, menționate și în informația directorului Arbitrajului Central-Asiatic Comercial Internațional, indică la livrarea actelor de arbitraj la ultima adresă a reclamantului, pârâtului sau alt adresat, prin scrisoare recomandată, poștă electronică sau orice alt mijloc de comunicare care permite realizarea înregistrării expedierii documentului sau mesajului, după caz curier sau poștă rapidă. Iar actele expediate în condițiile menționate, se consideră primite nu mai târziu decât data (perioada) de livrare normală pentru mijlocul dat de comunicare.

În corolar, Colegiul reiterează că instanța de apel corect a constatat că în pofida normelor legale invocate, creditorul nu a demonstrat instanței că procedura de citare a fost respectată.

Cu referire la argumentul recurentului precum că nu i se pot solicita acte suplimentare decât cele stipulate în art. IV al Convenției de la New York din 1958, nici alte informații suplimentare, decât în măsura în care acesta este dispus să le prezinte, or, sarcina probațiunii în examinarea unor astfel de cereri aparține pârâtului, Colegiul menționează că art. 475² alin. (4) Cod de procedură civilă prevede că în cazul în care, în cadrul soluționării chestiunii privind încuviințarea executării silite, instanța judecătorească are îndoieli cu privire la legalitatea procedurală a hotărârii arbitrale străine, ea poate solicita lămuriri solicitantului

recunoașterii și încuviințării executării silite a hotărârii arbitrale străine, de asemenea poate interoga debitorul privitor la conținutul cererii de recunoaștere și executare a hotărârii arbitrale străine și, în caz de necesitate, cere explicații arbitrajului care a emis hotărârea.

Or, la caz instanța, în situația în care SC „Lengrup-Agro” SRL a pretins că nu a cunoscut despre existența litigiului, referitor la aspectul procedural de înștiințare a SC „Lengrup-Agro” SRL în cadrul procedurii arbitrale desfășurate în instanța de arbitraj, era obligată de a verifica dacă procedura de înștiințare a fost respectată, ceea ce a și efectuat și în acest sens era în drept de a pretinde de la solicitantul recunoașterii și a executării hotărârii arbitrale confirmări de recepționare a înștiințărilor de către SC „Lengrup-Agro” SRL.

Aici este de menționat că reprezentantul creditorului în cadrul prezentului proces a menționat că procedura de înștiințare a SC „Lengrup-Agro” SRL a fost realizată prin poșta electronică, inclusiv prin poșta rapidă DHL, însă confirmări de expediere/recepționare prin intermediul poștei rapide DHL, nu au fost prezentate.

În consecință, instanța de apel a constatat despre neprezentarea dovezii de informare corespunzătoare a debitorului despre procedura arbitrală, inclusiv desemnarea arbitrului.

Colegiu menționează că, într-adevăr sarcina probațiunii despre lipsa citării aparține persoanei împotriva căreia este îndreptată cererea privind recunoașterea și executarea hotărârii arbitrale străine, însă la caz nu i se poate pretinde SC „Lengrup-Agro” SRL de a prezenta o dovadă de citare dacă ea nu o deține, iar din materialele cauzei s-a stabilit că, de fapt, citarea corespunzătoare nici nu s-a efectuat.

Astfel, în baza referinței depuse reprezentantul debitorului, avocatul Constantin Sidorovici, a solicitat în temeiul art. 476 alin. (1) lit. b) Cod de procedură civilă, respingerea cererii cu privire la recunoașterea și executarea hotărârii arbitrale străine.

Or, în temeiul art. 476 alin. (1) lit. b) Cod de procedură civilă recunoașterea și executarea hotărârii arbitrale străine pot fi refuzate numai la cererea părții împotriva căreia sunt invocate dacă această parte prezintă instanței de judecată probe doveditoare, iar la caz debitorul a indicat la lipsa confirmărilor de recepționare a înștiințării/notificării pretinse a fi expediate.

De asemenea, Colegiul reiterează că instanța de apel a punctat asupra faptului că reprezentantul creditorului urma a prezenta dovezi de informare corespunzătoare a debitorului despre procedura arbitrală, inclusiv desemnarea arbitrului, în situația în care debitorul a pretins faptul că nu a cunoscut despre acest aspect, însă anumite acte care ar depăși cadrul legal atât național, cât și internațional relevant speței, nu au fost solicitate de la creditor.

Or, în cazul în care hotărârea a fost pronunțată în lipsa părții care a pierdut procesul, trebuie să se constate, de asemenea, că acesteia i-a fost înmănată în timp util citația pentru termenul de dezbateri în fond, cât și actul de sesizare a instanței și că i s-a dat posibilitatea de a se apăra și de a exercita calea de atac împotriva hotărârii.

Respectiv pornind de la argumentul recurentului precum că actul internațional are caracter prioritar în raport cu prevederile Codului de Procedură Civilă, Colegiul nu neagă acest aspect, însă prevederile Codului de Procedură Civilă nu derogă de la prevederile Convenției pentru recunoașterea și executarea sentințelor arbitrale

străine din 10 iunie 1958, în vigoare pentru Republica Moldova din 17 decembrie 1998.

Mai mult, conform art. III din Convenția pentru recunoașterea și executarea sentințelor arbitrale străine din 10 iunie 1958, fiecare dintre Statele contractante va recunoaște autoritatea unei sentințe arbitrale și va acorda executarea acestei sentințe conform regulilor de procedură în vigoare pe teritoriul unde sentința este invocată în condițiile stabilite în articolele următoare. Prin recunoașterea sau executarea sentințelor arbitrale cărora se aplică prezenta Convenție nu vor fi impuse condițiuni mult mai riguroase, nici cheltuieli de judecată mult mai ridicate, decât acelea care sunt impuse pentru recunoașterea sau executarea sentințelor arbitrale naționale.

Adițional Colegiul notează că executarea hotărârii arbitrale străine este o procedură contencioasă în cadrul căreia se efectuează un control asupra condițiilor de regularitate ale hotărârii arbitrale străine și a caracterului executoriu al acesteia. Totodată, pentru a se apăra, pârâtul se poate prevala de excepții compatibile cu o procedură de recunoaștere.

De altfel, nu este compatibilă cu cerințele de la art. 6 § 1 din Convenția Europeană pentru Drepturile Omului o decizie de executare a unei hotărâri străine (*exequatur*) adoptate fără ca nicio posibilitate de a denunța în mod eficient caracterul inechitabil al procesului care a condus la acea hotărâre, în statul de origine sau în statul solicitat. Curtea a aplicat întotdeauna principiul general potrivit căruia instanța investită cu o cerere de recunoaștere și executare a unei hotărâri străine poate da curs acesteia numai după ce a efectuat un anumit control în privința deciziei în cauză în lumina garanțiilor unui proces echitabil, intensitatea acestui control putând varia în funcție de natura cauzei. (Pellegrini împotriva Italiei, § 40).

Mai mult, conform jurisprudenței CtEDO, o procedură contradictorie implică ca orice parte a unei proceduri, trebuie să aibă facultatea de a lua la cunoștință și de a discuta orice element al dosarului cauzei care a fost depus pentru a influența decizia instanței. Or, partea nu trebuie privată de posibilitate de a se opune, după caz, în vreun fel soluției care a fost pronunțată împotriva sa. În aceste circumstanțe, dispunând executarea unei soluții pronunțate printr-o procedură vădit inechitabilă, se încalcă de către instanță obligația de a asigura părții o procedură echitabilă.

În concluzie, Colegiul afirmă că eficacitatea hotărârii străine, inclusiv recunoașterea și punerea acesteia în executare pe teritoriul altui stat decât în statul care a fost pronunțată presupune verificarea regularității internaționale, iar conformitatea cu ordinea publică, care în acest context vizează respectarea drepturilor fundamentale, inclusiv dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare.

Alte argumente invocate de recurent nu pot fi reținute în sensul justificării casării încheierii contestate, în situația în care prin circumstanțele detaliate anterior acestea au fost combătute.

Din considerentele redate, pornind de la faptul că instanța de apel la soluționarea cererii privind recunoașterea și executarea hotărârii arbitrale străine a interpretat și a aplicat corect normele de drept în raport cu circumstanțele cauzei, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție va respinge recursul declarat cu menținerea încheierii contestate.

În conformitate cu art. 427 lit. a), art. 428 Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e:

Se respinge recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Laim Group Company”, reprezentată de avocatul Inga Albu.

Se menține încheierea din 10 iunie 2019 a Curții de Apel Chișinău, în cauza la cererea depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Laim Group Company” împotriva Societății Comerciale „Lengrup-Agro” Societate cu Răspundere Limitată cu privire la recunoașterea și încuviințarea executării hotărârii arbitrale străine.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
judecătorul

Oleg Sternioală

Judecătorii

Ala Cobăneanu

Victor Burduh